

אין מה להגזים

חאת סימון קונגו הבלגית

האנגליה הלבושה שימלה אדומה התרוצצה לאורך החוף ככפ"ת-שד

המוניסקרנים רחש כחיל-דבורים: מה היא מחפשתי?

תכשיט יקר שאבד על גבי שובר הגלים? או שמא את בנה הקטן שנפל המימה?

הים רבץ בעצלתיים, הגלים התיוו את קצסם אל החול החמים. הרוח הקלילה ליספה את העור. המוני אנשים — כולם הגונים, שקטים, לבושים בקלי"ות — היו שרועים כשפניהם כלפי השמש ושקועים בתרומה. אחרים השעינו את ראשיהם על כדורים צבעוניים, או רבצו על כרסם כשפניהם כבושים בידיהם. מפעם לפעם היה אחד מהם מגיף את רגלו ובוטט בעכוז עצמו — יק כדי להרוג זמן. ילדים מיהרו לעבר דוכנו של מוכר-הגלידה, דילגו על פני הגומות המפורקדים. כלבים עצלים אף לא-הנידו עפעף בראותם זבוב נוחת על קונכייה, והאמהות אף לא גערו בבנותיהן שפרמו את חלקם העליון של בגדי-הים יתר על המידה. ישבתי בכסא-הנוח משך שעות רבות. התבוננתי בשמים התכולים. מחשבותי היו רחוקות, רחוקות.

דמחשבות היו נמשכות ללא הפרעה, אילו לא הופיעה על שפת-הים אשה נרגשת ואילו לא לבשה אותה אשה שימלה אדומה. השימלה גננה, המתפתלה, היססה, חגה כמו סביבון. הרגילה האקרוטיים היו מפתיעים.

איתה שעה כבר הוסבה תשומת-הלב הכללית אל האשה בעלת השימלה האדומה. מה היא עושה-שם?

היא התרוצצה בינות לסלעים חדי-הקצוות, סככי האצות, והשקעים המתמלאים ומתרוקנים חלופות במי-הים. כמה סקרנים קמו ממקומם והחלו נעים לאיטם לעבר שובר-הגלים. מספרם הלך ורבו. הם כמעט ולא הכירו זה את זה, אולם ההבנה ההדדית נוצרה כהרף עין. קבוצתנו הקטנה החלה להתארגן בשיטתיות. כעכביש הטוה את קוריו. קבוצות דומות נוצרו מימין ומשמאל — ואפילו במרחק רב מאיתנו.

"זה מוזר מאד", שלח מישור אמירה סתמית לחלל-העולם. "כן, זה יוצא מגדר הרגיל" הוסיף אחד הנאספים. "משהו מתרחש", אמר שלישי.

אחד הנערים מהר לעבר הכתם האדום שניצנץ במרחם, קיפץ מסביבו פעם או פעמיים וחזר אלינו במרוצה. ההמון חיכה לו בנושמה צעורה.

הוא סיפר את סיפורו תוך סידרת-שיהוקים, אשר נגרמה על ידי גביע-גלידה שנבלע במהירות יתרה. "היא אינה שומעת צרפתי... היא אנגליה... היא מחפשת משהו"

"בדיוק כך חשבתי" אמר אדם שלא נראה כלל כיצור זמסוגל לחשוב.

"היא מטורפת", אמרה אשה אחת. "אני לא הייתי מרטיבה את שמלתי במי-ים, וגם לא את שערי, ויתר על כן, אין היא חוששת לשוטט בין הסלעים השרוצים סרטנים ושאר יצורים מפילי-אימה."

"אפשר שהיא איבדה חפץ יקר", העיר מישהו ברוב הגיון. "אין אדם לזקח אנו חפצים יקרים לשפת-הים", התריסה האשה. "אני למשל".

הקבוצות שלנו התמוגגו, יצרו מעגל גדול, חמוש בהגיון ברזל.

"כן, עכשו, לאחר שאמרתם כי היא אנגליה, הריני מכירה אותה" אמרה גברת אחת שיצאה קדימה. "אנו מתגוררים באותו בית-מלון. בנה הקטן שמחק עם בני לעתים קרובות". המחשבה על הילד הקטן חדרה לליבות כולנו, והיאירי עבר מקבוצה לקבוצה כמו סימנה לפני הקרב. תוך כדי מעשה נשתנה התיאור במקצת, וג'והני שזיה תחילה שחור-שיער ובן-בלעל, הפך למלאך בלונדי המכונה בשם פריז ולהוט אחרי איסוף-בולים.

"אבל היכן הילד? שאל ברנש צנום, אשר לא גילה עד כה על עניין בשיחה". "אל אלוהים!" קרא אחת הנשים, "אני חוששת שאירע משהו נורא. כל הילדים הינם שובבים וקלי-דעת".

"ומה בדבר האמהות?" התריסה כנגדה נערה לבושה מכנסים וחולצה משובצת אולם היא הבינה מיד את חוסר הטעם שבדבריה, ולא הוסיפה עוד לפתוח את פיה.

האשה הלבושה שימלה אדומה החלה ריקעת ברגליה, דומה היה כי היא מלאה זעם. "הביטו בה!"

המון אדם נאסף מסביב למדרגות המוליכות אל שובר הגלים, משך שחוגגים נאספים לפני שטיח הפרוש בפתח-אולם. בו נערך טקס-כלולות. מישהו הציב את רגלו

על המדרגה הראשונה. "אשה שיש לה ילדים אינה שמה את עצמה לחצוק ברבים" העירה גברת צעירה, בעלת שיער בלונדי יתר על המידה ופנים מאופרים שלא כראוי.

"מי יודע אם היא דואגת לילדיה?" שאלה אשה אחרת בטלפה את כלבה הקטן הנתון מתחת לזרועה, "אין היא נראית כאם מסורה כלל ועיקר".

"הילד היה יכול ליפול, להפצע — או אפילו לטבוע, והיא לא היתה מגינה עפעף! הביטו בה!"

"כאן על שפת-הים יכול אסון לקרות על נקלה. רגע אחד של הונחה — וגל גדול בא וסוחף את הילד אל מעמקי-הים".

"אל תפתעו איפוא אם יקרה אסון שעה שא תשגיחו על בני-משפחתכם!"

אדם חדש שהגיע למקום שאל אם הנאספים מתיכס לסירה שיצאה להביא טובע.

"אני שוכנע שהיא גררה את הילד המימה ולא יכלה להצילו", הוסיף מישהו.

"אין לנו כל כוחותן שהיא ניסתה להצילו. יהיה עליה להוכיח זאת!"

כאשר הדהד קול חדש בתוך ההמון לא האמין איש למשמע-אוזניו אולם האמת יצאה לאור-העולם: היא רצחה את הילד!"

דומה היה כי האשה הלבושה אדומים הרגישה בהאשמה שהוטחה בה. היא נפתה כלפי ההמון שהגיע אל שובר-הגלים והלך וקרב אליה.

היא היתה מיואשת ומופלעת ולא הבינה את המתרחש. מעיניה בצבצו דמעות ואימת-מות.

"ראו מה קשוחות עיניה!"

"היא מטורפת!"

"אין זה מונע בעדה מלהיות פושעת!"

ברור היה שההמון לא בא לעזור לה. היא החלה לסגת, כאשר נשמעה בין הנאספים מלה הגיונית אחת ויחידה: "משטרה!"

"משטרה" פרצה השאגה ממאות גרונות. "משטרה" אמרה האנגליה. היתה זאת המלה היחידה שהיתה מובנת לה.

ה מון פתח את שורתיו והניח לה לעבור. היא עזבה את שפת-הים והלכה לאורך הטיילת. משמר-הסקרנים שהלך בעקבותיה לא הציץ לה, אך השגיח עליה בשבע עיניים.

עוברי-ושבים נעצרו תחתיהם, התבוננו בתהלוכה — והצטרפו אליה.

ההמון היה נרגש ביותר. הוא נע במהירות, ללא חילופי-דברים או ניפנופי-ידיים.

מבין מאליו שהילדים הקלו ראש בפרשה. אחדים מהם ערכו ביקור נוסף בחנות-הממתקים וסיפרו לתבריהם נסים ונפלאות על הסוכריות החדשות, ובאשר לכלבים — אחדים מהם הילילו, שעה שדרכו הנאספים על זנבם. אחרים גילו שרגלי בני-אדם הינם תחליף מצויין לעצים.

והנה נראה מרחוק כובע של שוטר! השוטר היה רכוב על אופניים ונראה שקט וטוב לב כדאי היוצא לבלות את הפשטו. הוא הבין מיד שעליו לקחת את היוזמה לידיה. על כן ירד מאופניו, העלה על פרצופו הבעה חמורה ותיכה עד שנגיע אליו.

דגענו. האנגליה לא ידעה צרפתי, והשוטר לא ידע אנגלית. אבל אפילו ידיעת השפה האנגלית לא היתה עוזרת לו. מאחר שכל הנאספים דיברו בעת ובעונה אחת. במקרים כאלה שורר תמיד רעש גדול — ויש להתגבר עליו ביד חזקה.

"התניחו לי לומר משהו?" שאג השוטר לבסוף.

מיד נשתררה במקום דממת-מות.

"גברתי, הואיל בטובך לבוא אתי לתחנת-המשטרה. ואתם, אינני וגברתי, תבואו אתנו כעדים", אמר השוטר בשלחו אצבע כלפי שניים מן הצעקנים הגדולים ביותר.

הוא לקח את האנגליה לתחנת-המשטרה. הוא לא אחז בזרועה, רק מפני שהיה עליו להחזיק באופניים.

ההמון הצטופף לפני פתח תחנת-המשטרה. הוא נראה כתבורת-חובבי-ספורט שנאספו ליד מקלט-הראדיו לתאזין לתוצאות תחרות-האופניים האחרונה.

מפקח-המשטרה שמע אנגלית. הוא יצא ממשרדו כעבור שעה קלה, משך בכתפיו כלפי שני העדים, ליווה את האנגליה אל הדלת, התנצל לפניה והחזירה לה קידה עמוקה.

פתע העמידו רבים מן הנאספים פנים כי הם עברו במקום רק במקרה. חלון-הראווה של חנות-הספרים הסמוכה הפך פתאום למקום הפופולארי ביותר בסביבה. אחדים מן הילדים זכו בחבטות גונות באחוריהם, ואילו הכלבים זכו בשפע של לטיפות, שעוררו בהם תמיהון רב.

האנגליה שלחה בהמון מבט מלא בוז וזעם ופנתה ללכת במעלה-הרחוב.

מפקח-המשטרה שלח מבט מוזר בשוטר, משך בכתפיו ושאל כלפי הנאספים: "פרשה נאה!"

אחר נכנס לתחנת-המשטרה וסגר את הדלת בחכמה.

אינו פרשה נאה? הכל רצו לדעת זאת. אולם רק שני העדים היו מסוגלים לפענח את המסתורין.

אבל שני העדים היו במצב-רוח רע. הם הסתפקו בכך שמסרו דין-וחשבון קצר לשני שכניהם הקרובים ביותר, אחר פרשו לדרכם.

"היא איבדה טבעת יקרה על שובר-הגלים והיא מודאגת מאד. אין היא נשואה — ואין לה ילדים."

תהלוכה שחזרה לעבר שפת-הים היתה אטית וקודרת. הסקרנים היו שקועים במחשבות וגמגמו מלהחליף דברים זה עם זה.

אולם במהרה שב ההגיון הבריא והשתלט עליהם. אסור היה להרפתקה להסתייב בצורה כה פשוטה. הכל לקחו בה חלק פעיל, ועתה היה עליהם ללבן את הדברים עד חומם. השאלות והתשובות שבו לרחף בין חבורות ההולכים.

"מה אבד לה?" שאלה אחת הנשים. "טבעת".

"יקרה?"

"כפי הנראה".

"הן טוענות תמיד שהטבעות יקרות".

המון נע ממקום למקום. איש לא הבחין בפניו של בן-שיחתו. אולם אני הכרתי את הברנש שפלט את ההערה האחרונה. היה זה אחד השוטרים הפוערים את פיהם שלא בזמן הנכון.

"מובן מאליו" אמרה אשה גוצה, לבושה הדר, "רוב בני האדם נוהגים להגזים במקרים כאלה. טבעת יקרה!"

"היתכן כי זאת היתה טבעת? הרי טבעות אינן אובדות על נקלה".

"אני מוכן להתערב שזה היה קמיע, צמיד, או גומם".

הם הלכו לעבר שפת-הים, עד בואם אל שובר-הגלים המפורסם. שם שבו החבורות והפכו לגוש אחד — והאמת הנוראה נודעה ברבים.

"כל זה אירע בגלל מסרק! לערו בנפשכם! בגלל מסרק קטן ועלוב שנפל לתוך המים התרגשה אותה אנגליה, חוללה מהומה על שפת הים, הטרידה את מנוחתם של באות אנשים והזיקה את המשטרה!"

"זהו שעוריה מבישה!" קראה אחת הנשים. "ישנם אנשים חצופים! החושבת היא שבאנו לכאן כדי לעסוק בשטויות שלה? היכן אנגליה זאת? אני הולכת לתת לה מנה הגונים".